

SZENT ISTVÁN KIRÁLY, MAGYARORSZÁG FŐVÉDŐSZENTJE

1-3 oldal

Olv.: Péld 4,10-15.18-27 – Ef 4,17-24 – Mt 7,24-29

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentbeszéd*****Szent István öröksége, Magyarország és a magyarság újjászületésének ígérete**

Mi, a második ezredforduló magyarjai, a harmadik évezred elején, hálátelt szívvel emlékezünk arra, hogy Szent István király az első ezredfordulón a keresztény Európában létrehozott egy nemzetállamot, amelyben összekötötte a kereszténységet és a nemzettudatot. Példamutatásából egyszerre meríthet, mind a nemzeti, mind a vallási identitás.

Szent István erős egységesítő, s más nemzetek függetlenségét is támogató politikájával és szívós honvédő ereyeivel, a magyar államszervezetet a legjelentősebb tényezővé tette a Duna-medencében, Nyugat és Kelet határán, a bizánci és német világhatalmi törekvések ellenében egyaránt. Szent István mesterei alkotása, hogy idegen uralkodók fennhatósága helyett, az Isten fennhatóságát helyezte népére.

Ma is ragaszkodunk keresztény gyökereinkhez, évezredes örökségünkhöz, megőrzött hagyományainkhoz, egy BIRODALMI KÍSÉRLET ellenében, s eleven sáncokat állítunk bátor nekifeszüléssel minden erőszak előnyomulása ellen, s vérünkkel írjuk mai is történelmünket. Minél többet gondolkodunk az első ezredváltás és a második ezredváltás problémáin, rájövünk, hogy Szent István egyéniségét és egészséges kereszténységét igényli jelenünk is, a harmadik évezredben.

Ismerjük meg, ennek a kolosszális embernek belső világát, lelkének gyökereit, amiből az Ő történelmi élete kisarjadt és a magyarságnak erőt és kegyelmet tartalékol.

Legalapvetőbb vonása Szent István királynak, a hit, az evangéliumi hit: Hit az Istenben, Isten kegyelmében, Isten országában. Úgy tett, mint a gyöngykereső, aki mindenét eladta az egyért. Magában nem a királyt tekintette, hanem a megváltásra szoruló embert, akit a közösségszolgálatok sem mentenek föl az Istennek adandó tartozások alól.

A hit hírnökeiről nem túl sok jót árult el az akkori világ. Anyja révén a keleti kereszténységről, apja révén egy kétlaki kereszténységről – állítólag Géza fejedelem mondta: „Elég gazdag vagyok ahhoz, hogy egyszerre két istennek áldozzak” –, Pilgrim passauai püspök révén pedig egy német politikába fogott kereszténységről kapott benyomást. Mindezek fölött volt érzéke a kereszténység belső erőiből megújuló vallásosságot megragadni, a cluny-i mozgalom embereitől tanulni és útmutatásuk szerint egyedül Istenre építeni. A hit belső, emberi kötelezettségén felül átérezte királyi mivoltát. Az akkori fölfogás szerint a király Isten képviselője a földön. Neki tehát a közjóra kell gondolnia, minek színe előtt a magánérdek hátra szorul.

Ha a királyi hatalom csúcsa ki is emelte a mindennapi emberek sorából, saját maga gondoskodott magának arról, hogy el ne feledje „az ember” voltot. A legendák irgalmas szamaritánusként ábrázolják, amint betegek sebeit mosogatja, a koldusoknak kezét csókolgatja. Az evangéliumi eredésű keresztény vallásosság nem mehet el megindultság és

megnyílottság nélkül Jézus utolsóvacsorai lábmosása mellett, és hogy annak, akinek hivatása emberek fölött állni és embersorsokat irányítani, annak tanúságot kell tenni embertiszteletről, emberszeretetről, irgalomról. Szent István kereszténysége ebben teljesedett ki. A méltóság, a hatalom ígérete, az elől-állás kiváltsága könnyen elmossa embervoltunk szegénységét és elesettségét, ezért, aki a kereszténység ősforrásaiból veszi indításait, az gondoskodik e kísértést korrigáló tettekről.

Amióta Fritz Baade professzor megírta a „Versenyfutás a 2000. évig” c. könyvét, divatba jött az ezredforduló optikájában gondolkodni. Tanulságos párhuzamot kínál az első ezredforduló, – annál is inkább, mert Szent István ebben az ezredváltásban élt és műve a magyarság életében korszakalkotó volt –, és a második ezredforduló között – annál is inkább, mivel Magyarországnak a 2011-ben megalkotott, korszakváltó új Alkotmánya, Szent István király örökségére hivatkozva fogalmazta meg alapvetését.

Fontos körülmény, hogy az „első királykoronázás” akkor történt, István király akkor fogott egyház- és országszervezéshez, amikor az egész világon végigsöpört a világvég várásának izgalma. A történészek kiliaszta rémlátomásként értelmezték. A kiliaszták a Jelenések könyve 20. fejezetének egyik kitételére hivatkoztak, s az 1000. évre várták Krisztus második eljövételét. A mozgalom bűnbánatra, erkölcsös és vallásos életre ösztönzött, de a jövőtől való félelem és reménység közt hányódó híveket elvonta az élet realitásától, és misztikus érzéseket és babonás gondolatokat ébresztve, természetlen pietizmussá fajult.

Szent István függetlenítette magát a letargikus hangulatoktól és megszervezte népének földi életét. Különbséget tudott tenni a kereszténység és a keresztények között. Nem volt hajlandó a kereszténységgel adós keresztények miatt, magát a kereszténységet elvetni. Átküzdötte magát a jámbor látszatokon, felismerte a látszatok sorvasztó erejét és meglátta a krisztusi tanítás megváltó rendjét és hinni tudott az egyházban tovább élő kegyelem erejében.

Az első ezredforduló kérdése: Ki menti meg a világot, ha az igazságot az igazságtalanság fogságában tartják? A válasz: Az Isten, Aki az Igazság! Igazsága: A szeretet.

Szent István helyreállította a megváltott ember és a keresztény államszervezet koordináta-rendszerét. Szent István hitt Istenben, Aki értünkIsten, Aki az Igazság, igazsága a szeretet. Értünk szeretetből teremtett világot és életet. Szent István a hívő emberek közösségétől – egyház – várta el a felelősséget az isten teremtette világért és a ránk bízott emberi életért.

A Szent István-i világértelmezés koordináta-rendszere így néz ki:

Vertikális eleme: Isten, Aki az igazság, Aki szeretetből teremtett világot és életet. Szövetsége a hívő ember, aki a teremtő akaratához igazítja tetteit.

Horizontális eleme: a szövetség embere, aki a szeretet hatalmának birtokosa előtt, Isten előtt vállal felelősséget a rábízott világért és életért.

A második ezredfordulón – ez már a mi időnk –, az általam felvetett párhuzamosság erőltetettnek tűnhet, mivel az első ezredév végén jelentkező világvégi hangulat kevésbé jellemző.

A keresztény-konzervatív eszmeiség felerősített ösztűz alá került, amit Jézus előre megmondott. A kereszténység zavarja az Isten nélküli világ kialakulását, tehát üldözendő. A vallási törvények „korlátozzák” az ember szabadságát, tehát üldözendők. A házasság és család isteni programja elavult, felejtjük el. A mesterségesen fenntartott és generált gender-alapú eszmerendszer és transzneműség, a „szép, új világ ígérete”.

A második ezredfordulón más áramlatok mintha jobban foglalkoztatnák az embereket, amelyek ugyanakkor világvégi hangulatot teremtenek. Az a világ, amelyben mi születtünk, szinte mindenestül a múlté már. Tegnap az egyetemes emberi cél még közös volt, ma már táborok szerint különböző. A szellemi élet találkozás volt, ma elkülönülés. Az alapelvek azonosak voltak, ma talán csak a tagadás azonos. Voltak tételeink, amelyek igazságában nem kételkedtünk, ma talán csak egyetlen bizonyosságot ismerünk, azt, hogy egyetlen területen sem bírunk föltétlen bizonyossággal.

Ki érti meg azt, hogy miért kellett a szabadságtól megrészegülve minden vallási, kulturális és társadalmi hagyományt fölszámolni? Csak egyet értünk, azt, hogy: Az élet múlandó! Mi következik ebből? Az, hogy nem kell komolyan venni a múlandót? Ó, nem. A múlandóban is van valami nagyszerű: Az, hogy egyszervaló és nem ismételhő meg. A vissza-nem-térés szédületes kockázata fénylik fölötte.

A kérdés, tétlen szemlélői, esetleg siratói legyünk az elmúlásnak, vagy pedig segítségük megszületni az újat? Választásról szó sem lehet. Új világ van születőben. Mi lesz belőle? Az, tőlünk is függ!

A második ezredforduló sürgető kérdése: Ki menti meg az embert, ha az életet a halál fogságában tartják? A válasz: Jézus Krisztus, a Megmentő (Mégváltó). Nem azért jött, hogy neki szolgáljanak. Ő a SZOLGÁLÓ SZERETET KIRÁLYA, Aki magánál jobban szeret bennünket. Jézus Krisztus szövetségese a Szeretetszolgálat embere, aki Jézus Krisztus példáját követi, aki nem csupán a másik emberért él és cselekszik, hanem szereti is, mégpedig magánál jobban.

A harmadik évezredben újjászülető ember életének és közösségi életformájának koordináta-rendszere:

Vertikális eleme: Jézus Krisztus szolgáló szeretete, Aki önmagánál jobban szeret bennünket, Aki alászállt emberi világunkba, ahol emberségünk vergődik a magának élő emberben.

Horizontális eleme: A Szeretetszolgálat embere, aki Jézus Krisztus szövetségese, aki önmagánál jobban szereti a másik embert.

A második ezredfordulót túlélő és a rendszerváltoztatást átélő, a „Maradék” Szent István-i Magyarország 2011-es új Alkotmánya, az Isten megvallásával megteremtette a nemzet spirituális alapját, és a nemzeti összetartozást, mint sorsközösséget, szövetségi rangra emelte, Szent István örökségére hivatkozva.

A hit és ember sorskérdései összefonódnak. A magyar ember esetében nem csak egyéni életének sorskérdései, hanem a nemzet sorskérdési is összetartoznak.

Napjainkban a krisztusi tanításból kibontakozó világnézetünket a liberális eszmerendszer támadja, amely a francia forradalom eszméjéből táplálkozik. Napjainkban a szabadságot privatizálta a liberalizmus, a szabadosság ígézetében. Az egyenlőséget gyarmatosította a szociális baloldal, az egyelőbbekre gondolva.

A testvériség képviselője maradt a keresztény-konzervatív értékeket valló emberekre és egyházi felekezetre. Magyarország új nemzetstratégiája, új Alkotmánya értelmében: Élni abból a hitből, amely Isten szeretetéből ered, és teljesíteni a feladatot, amely szolgálat, és Isten előtti felelősségre rendel bennünket.

+ A M E N +